

Za zimska ročna dela!

Gospodinje in dekleta, za zimska ročna dela si nabavite vzorce iz Predtiskarije v Mariboru, Trg kralja Petra 4. — Dobili smo povsem nove in moderne vzorce in monograme, blazinice, kakor tudi za razne stenske prte, namizne prte itd. Na podlagi naših vzorcev lahko napravite sledeče napise na kuhinjskih prti:

Ljubo doma, kdor ga ima.

Če dom v ljubezni tvoj in solnčnem je sijaju, prepričan lahko si, da tu živiš že v raju.

Naj človek celi svet obteče, najboljši kruh doma se peče.

Ohrani Bog te v cveti, planinska roža ti!

Škrjanček poje, žvrgoli, se belga dneva veseli.

Pastirica kravce pase, ona ima svoje špase, pastirc pa pravi: Juhej, juhej, na planincih lušno jel!

Kdor o meni slabo sodi, naj nikar v moj dom ne hodi.

Lepšega na svetu ni, če na sreči dom sloni.

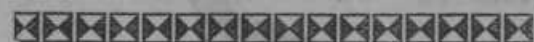
Glej naprej, nazaj ne glej nikoli, nov pogum bo zdravilo tvoji boli!

Če v kuhinji v lonec kukaš, ženkino si jezo skuhaš.

Priljubi možiček, ostani doma, če ne si poiščam drugega!

Ko žena črno gleda, tudi možu je hudo, rajši v krčmi ti poseda, zato ženka glej lepoto!

Dglejte si vzorce v prodajalni Kralja Petra trg 4!

po Brehmu in mu razčesnila rokav na suknji. Raziskovalec se je dobro zavedal, kako daleč je že raztogotil zver z udarci, razkoračil je prav na široko obe nogi in Levinja je pobegnila skozi.

Drugo jutro po kazni je srečala ptiča mirabuja. Tulila je nad njim, a sta-

ri modrijan je le zamahnil po njej s svojim dolgim kljunom in zver je pobegnila pred nezatno ptico.

Najbolj smešno je bilo srečanje Bachide z Arabcem Masochajem. Stanoval je z Brehmom pod isto streho. Raziskovalec je bil lepega dne prisiljen, da si je izposodil od Arabca denar, ker še njegov ni bil dospel iz Nemčije. Pač pa se je moral obvezati, da bo plačal 50% obresti. Ko se je hotel podati Arabec nekega jutra h kraljevemu namestniku, je moral preko dvorišča, kjer je bil v hlevu njegov osel. Dvorišče je bilo polno mlak, ker je po noči deževalo.

Arabec je hotel v avdijenco in radi tega je tičal v čisto beli obleki s svilenim burmusom preko rame. Med potjo do osla je skočila proti njemu iz nava-

de Levinja. Debeli možicelj, ki je že sedel na oslovskem hrbtu, je zgubil vsled strahu ravnotežje in je padel v grdo mlakužo, po kateri ga je kotarala Levinja v smehlajoči nagajivosti. Iz neprijetnega položaja ga je še le otel Brehm, ki se je tudi krohotal, ko je vlekel svojega upnika iz blata.

Pri slovesu iz Egipta je spremljala naravoslovca Bachida. Levinja je prišla v Nemčijo. Brehm je podaril krotko zver zverinjaku v Berlinu.

Po treh letih je obiskal učenjak zverinjak. Pred kletko svoje ljubljenske je imenoval njeno ime. Takoj ga je prepoznala, se pognala proti omrežju kletke in ga trosila na vso moč od radosti ter iznenadenja.

Plodovi laične brezverske mladinske vzgoje.

Francoska država je še vedno pod jarmom laicizma. S to besedo je označeno stremljenje, ki hoče vse javno življenje laizirati = poposvetnjačiti, odtrgati od Boga in krščanstva. Vir tega nekrščanskega duha, ki vodi žezlo v Franciji, je v framasonskih (prostozidarskih) ložah. Framasoni niso mirovali, dokler niso razkristjanili francosko državno šolo. Po izgubljeni vojni z Nemci leta 1871 so se začeli ti poskusi, ki so uspeli z zakonitvijo laične brezverske šole in s popolno ločitvijo cerkve od države leta 1905.

Katoličani so strašni udarec, ki so ga jim zadali zgoraj naznačeni laični zakoni, težko občutili. Vendar niso klonili v duhu niti niso križemrok mirno gledali, kako se njihovi otroci razkristjanjujejo po javnih šolah. Ustanavljati so začeli zasebne verske šole, katere vzdržujejo z velikimi žrtvami. Lepi

vzgojni sadovi, ki jih rodijo te šole, so vsem svobodomislecem raznih strank in struj trn v peti. Odtod besni napadi francoskega liberalizma, radikalizma in brezverskega socializma na svobodne katoliške šole.

V prvo vrsto napadalnih čet proti katoliški mladinski vzgoji so stopili francoski učitelji. Nedavno se je vršil narodni učiteljski kongres v Parizu. Sklepi tega kongresa so vzbudili pozornost po vsej državi. V enem teh sklepov se učitelji zaganjajo proti klerikalni vzgoji mladine, ki jo podajajo katoliške šole, ter kličejo državno oblast na odpor proti sovražnemu klerikalnemu navalu, ki ogroža laično šolstvo in vso laizacijo države. S prstom kažejo na »sramoto« Alzacije in Lorene, ki še vedno ima katoliško javno šolo. Čast Francije, tako ti gospodje propovedujejo, zahteva, da se ta šola odstrani ter nadomesti z laično, brezversko šolo.

Ta sklep učiteljskega kongresa je francosko svobodomiselstvo kajpada odobrilo in potrdilo. Nad drugimi sklepi pa se je vsa javnost s svobodomiselstvom vred vprav zgražala. Ti sklepi so namreč docela prešinjani z revolucionarnim, nedomoljubnim duhom

»Saj ni treba!«

Birič je s svojo svetilnico stal pred gasilnim domom in stražil.

Kako je zaškripala ključavnica, ko je odprl! Nagnusen in ledenomrzol zrak je butil v nas. Vsakovrstna ropotija je ležala naokrog. V kotu je ležal stari Grčar. Postlal si je posteljo iz slame in se zavil v odeje, ki mu jih je prinesel birič.

Naše tri svetilnice so le za silo razsvetlile orostor.

»Ali vas še zebe, Grčar?« je vprašal Boltežar.

»Zelo — me — zebel« je odgovoril in zobje so mu šklepetali.

»Tako pa le ostanite pod odejo! Zaslišati vas moram zaradi ognja na žagi. Zakaž ste zažgali?«

Grčar se je napol vzravnaval.

»Jaz vendar nisem storil tega; jaz sem vendar stari Grčar.«

Te svoje besede je obračal prav odkritosrčno in z brezmejnimi začudenjem, da more leteti tak sum na njega.

Boltežar pa, ki prav nič ni bil vajej umetnij preiskovalnega sodnika, je robantil dalje.

»No, le počakajte, laž vam ne bo nič pomagala; vas bomo že ukrotili!«

Tedaj sem posegel vmes.

»Grčar, ali veste, kdo je žago zažgal?«

»Vem! Povedal sem vam že prej. Moja stara je storila to.«

»Vaša — vaša žena?« je osupel vprašal Boltežar.

»Da — stara! Ta vešča! Ta hudič!«

»Kako pa se je zgodilo to?«

»Belčar mi je odpovedal stanovanje — iz moje hišice me hoče vreči — dvaintrideset let sem stanoval v njej — dvaintrideset let —«

Zajokal je.

»No da, da! Toda, kako je bilo!«

»Počakajte ga, gospod Boltežar, počakajte ga!«

Stari Grčar je jokal še nekaj časa, venomer naslonjen na komolec, in je ležal pred nami kakor revščina sama v človeški podobi. Stopil sem bliže k njemu in sem mu potegnil odejo čez ramo. Tedaj je zopet začel govoriti;

peresnik. Izdelal je predhodnika našega kovinastega peresa iz gosjega pera in ga je vtaknil v držaj. Dotodaj ni mislil nikdo na to, da bi ločil pero od držaja. Tudi z Bürgerjevo iznajdbo ni bilo mnogo pomagano človeštvu, ker peresa so morala še vedno biti prikrojena in ošpljena z nožem. Bürgerju je uspelo, da je še izumil mali stroj, s pomočjo katerega je izdeloval kratka gosja peresa. Iznajdbo je naznanil v časopisu in povrh je še bil nepreviden z napovedjo, da se ukvarja z načrtom: kako izdelati kovinasta peresa, ki bodo tičala v kljunu (peresniku). Meščani v Kö-

Učitelji namreč pretijo v svojih resolucijah naravnost s štrajkom. Še hujše pa je to, da obsojajo v svojih sklepkih vsako vojno, tudi če bi Francija bila napadena ter bi se morala braniti. Sam prosvetni minister de Monzie se je moral dvigniti ter obsoditi take sklepe, da pomiri francosko javnost. Učitelji so na svojem kongresu sami najučinkovitejše dokazali, kakšna je vzgoja v francoskih laičnih šolah, saj so tudi oni sami bili vsi odgojeni v teh šolah. Protidomovinski, povse revolucionarni sklepi njihovega kongresa so logična posledica laične, brezverske vzgoje. Takšni obžalovanja vredni pojavi so najkrepkejši dejanski dokaz, da bojevniki za katoliško mladinsko vzgojo in njeni širitelji ne delajo samo za dobrobit mladine in staršev, marveč tudi za obstoj in blaginjo ljudstva ter države.

*

Št. Andraž pri Velenju. 15 let je preteklo, odkar se je končala grozna svetovna morija; po štirih grozopolnih letih so se vračali naši mošje in mladeniči pod svoj rodni krov, na svojo domačo zemljo, ki je klicala po pridnih rokah in skrbnih gospodarjih. Toda komaj so se malo oddahnili od prestanega gorja in trpljenja; komaj je po štiriletnih grozotah malo na nje posijalo solnce miru, že jih je dolžnost klicala drugam. Koroška, dežela jezer in gora, je klicala na pomoč. Vstal je, dasi premagan in ponižan, pa kljub temu še vedno oholi Nemeč in skušal si s silo osvojiti zibelko slovenstva. Znova so se odzvali temu klicu, znova so se zbrali pod orožje ter odhiteli braniti našo severno mejo. Od Jeps do Stola je zadonelo grmenje topov; zaropotali so mitraljezi in od vseh strani je odmevalo praskejanje pušk. Ko je zemlje lačni tujec uvidel, da s silo ne doseže ničesar, se je poslužil zvijača. Poplavlili so deželo krivi preroki — nemški agitatorji, ki so mamili ljudstvo s sladkimi besedami in visokimi obljubami. In dobro koroško ljudstvo jim je nasledlo. Prišel je usodni 10. oktober 1. 1920, ki je črni dan v slovenski zgodovini. Z lažjo in zvijačo je dosegel tujec, da smo izgubili Korotan, zibelko naše svobode in samo-

stojnosti. Vse te boje in zmešnjave, ki jih je pred 13 leti bila polna koroška dežela, nam bo znova pokazala štiridejanska igra iz časa bojev za Koroško »Koroški tihotapec«, na koje se pripravljata naše Katoliško prosvetno društvo. Ker je ta igra nekaj povsem novega za naš kraj ter bližnjo in daljno okolico, vabimo že sedaj vse naše prijatelje od blizu in daleč, da se je sigurno udeležijo. Dan prireditve bomo še objavili.

Rojstvo „smešnega Avguščina“.

Prvi smešni (der dumme) Avguštin se je imenoval Tom Belling. Bil je po rodu Anglež in nadzornik konj v cirkusu Renz v Berlinu, in tamkaj so mu re-

kali Avgust. Njegovo delo in opravilo se ni prav nič razločevalo od zaposlenosti drugih njegovih tovarišev, le njegovo življenje je bilo nekoliko drugačno, ker je rad pil in ga je včasih pocuknil preko žejne in mere. Vdanost Bellingova pijači ni bila v letih 1870 v tedaj še bolj neznanem Berlinu nič neznanega, vendar so mu gledalci to slabo lastnost zamerili. Ko je Tom zapustil nekega večera pozorišče jahanja, je nevarno padel s konja; očitvidno se je pred nastopom preveč bratil z alkoholom. Ker so otroci in pijanci pod posebnim varstvom angela varuha, se tudi Bellingu ni pripetilo nič hudega. Pobral se je in je bil samo začuden nad dejstvom: ostal je nepoškodovan. Seve se je otipaval in neverjetno bedasto

Nekaj čisto novega za brinetke

Ime Brunetaflor je še novo. Ne bo pa dolgo, ko bodo brinetke ponosne na svoje lepe lase ... negovane z novim Special-Shampooom Brunetaflor.

Učinkuje naravno in edinstveno zaradi hequila, ki ga ima v sebi. Kostanjasta barva, temni ton sta s tem neverjetno poudarjena. Lase daje dobe krasen lesk in čudovit lesk. Nenavadno lepo se kodrajo.

Zajamčeno brez sode in kemičnih barvil.

E L I D A S P E C I A L S H A M P O O

BRUNETAFLO

nigsbergu so se smejali že njegovemu kratkemu gosjemu peresu ter kljuni; pri oznani: izdelovati peresa iz kovine — so obdolžili Bürgerja duševne zmedenosti.

Dejstvo je, da je bil Bürger v kratkem času ob vse učence. Nikdo ne bo pošiljal otroka v šolo k norcu! Šolska mladež ga je celo javno zasramovala in mu metala v obraz psovko: »Kljun, peresni kljun! Počet je someščanov in mladine je Bürgerja tako potrla, da se je udal pijači.

Po preteku par let je priromalo Bürgerjevo gosje pero s kljunom na Angleško. Angleži so uvideli važ-

»Gospod Hubert je bil zvečer pri nas.«
»Vi ste bili v koči na barju? Čemu pa? Iz kakšnega namena?«

»To vam povem pozneje.«

»Torej, Grčar, bil sem pri vas. In nato, ko sem bil odšel, kaj se je zgodilo?«

»Tedaj je moja stara rekla: Belčarja naj vzame hudič! Rdečega petelina naj mu vržejo na streho.«

»Kaj pa ste vi odgovorili?«

»Nič!«

»Zakaj — nič?«

»Oh, kaj pa naj stari rečem?«

Utrujen je legel na hrbet.

»Grčar, povedati nam morate, kaj vse se je še dogodilo!«

Zopet je nekoliko dvignil glavo.

»Zaspal sem pri mizi. Ko sem se prebudil, sta bila v sobi Bianka in Tonče.«

»Belčarjev?«

»Belčarjev. Pila sta kavo. Naredil sem se, kakor da spim. Kajti če ne spim, ne govorita tako med seboj.«

Premolknil je.

»Kaj pa sta govorila?«

»Tonče bi moji stari moral dati denarja. Veliko denarja. Mislím, da tisoč dinarjev. Sicer bi odposlala Bianco v mesto. In to je hotel preskrbeti gospod Hubert. Njemu je stara nocoj tudi prerokovala iz rok.«

»To je grda laž!« sem ga prekinil.

»Doleti človeka!« je rekel gospod Boltežar. »Doleti človeka, če se spušča v take reči! In sedaj nadaljujte, Grčar! Če poveste vse po resnici in pravici, vam pošljem steklenico žganja.«

»Nočem žganja,« je rekel Grčar; »prehudo mi je.«

»Torej oni trije so pili kavo, Tonče pa naj bi plačal tisoč dinarjev. Kaj pa je rekel?«

»Najprej denarja ni hotel dati, nato pa je vprašal, če Bianka res hoče od doma. Tedaj je stara rekla: »Res, čez teden dni. Gospod Hubert jo bo sam spravil v mesto.« Tedaj je Tonče začel zelo preklinjati.«

»Toda, Grčar,« sem pripomnil, »vaša žena je vendar grdo lagala.«